

Papers mullats

El 23 de gener entrarà en vigor la reformada Llei d'Estrangeria, que el PP ha modificat amb els vots favorables de CiU i Coalició Canària. Les modificacions han fet més "policíaca" la llei original, aprovada un any abans per tots els partits, excepte el PP. Això obre un període d'incertesa per als milers d'immigrants que no han estat regularitzats, no tenen papers i són abocats a la marginació per la mateixa llei.

Un dels mauritans que viuen prop d'Alpicat (Segrià). La reforma de la Llei d'Estrangeria converteix el que era una falta lleu –no tenir papers– en motiu de detenció i expulsió.

La Llei d'Estrangeria ja s'ha reformat. En la seva campanya electoral, el Partit Popular va prometre endurir-la, va obtenir majoria absoluta i ho ha fet amb els vots a favor de CiU i Coalició Canària. Segons Carles Campuzano, el diputat de CiU que més va treballar per la llei original i que també ha discutit amb el PP els termes de la reforma recent aprovada, el Grup Català ha aconseguit que aquesta reforma no sigui tan dura com volia el PP: "Hem fet que es reconegui el dret a l'educació infantil per a tots els immigrants, amb papers o sense; una regulació perquè les comunitats autònomes puguin atendre millor els 'nens sense papers'; o que els contingents d'immigrants, d'ara endavant, es decideixin segons les dades recollides per les comunitats". La reforma de la llei, però, deixa sense drets de reunió, manifestació, sindicació i vaga els immi-

grants que no tinguin documents, una qüestió que, segons Campuzano, "és molt greu des del punt de vista dels principis, tot i que a la pràctica no és tan important perquè quan ho necessiten, els immigrants, acudeixen al sindicat o a una associació, igualment". Campuzano considera molt més important que el PP s'hagi negat també a acompanyar de recursos econòmics el conjunt de mesures d'integració dels immigrants.

La regularització. El govern del PP, però, no s'ha limitat a imposar les seves tesis en la reforma de la llei: tot el procés de regularització dels estrangers no comunitaris –que era un tràmit que ordenava la llei original– s'ha fet sense criteris únics, segons denunciaven diverses ONG. El resultat ha estat que en dues demarcacions amb un nombre de sol·licituds de regularització semblant, com són Barcelona (amb 49.271 sol·li-

Estrangeria, marxa enrere

El Partit Popular demostra cada dia, amb la seva manera d'abordar el fenomen de la immigració, la més absoluta insensibilitat social. Lluny és el temps en què l'ex-diputat popular Diego Jordano i l'ex-ministre Manuel Pimentel van acordar amb totes les forces polítiques un text de reforma de la legislació de 1985. Una reforma (Llei 4/2000) a què finalment el Partit Popular es va oposar, desautoritzant així el ministre i tota la tasca de consens feta pel seu grup parlamentari. D'aquesta manera acabava en paper mullat l'acord a què havien arribat tots els grups, un acord que feia necessari la complexitat de la immigració, que no es podia sotmetre als interessos partidistes ni a les actituds electoralistes. Afortunadament, com que llavors el PP no disposava de majoria absoluta, la llei es va poder aprovar.

Però aquesta legislatura el PP, mentre ajornava l'aplicació de la llei, va enviar a les Corts, per via d'urgència, un nou text de contrareforma que invalidava els avenços aconseguits. I per més que amb la majoria absoluta no necessitava el suport de ningú, tant Coalició Canària com Convergència i Unió li van donar suport.

El nou text ara vigent prohibeix els drets de reunió, manifestació, vaga i sindicació dels anomenats "irregulars", cosa clarament inconstitucional. En segon lloc endureix els termes i condicions de regularització i d'obtenció del permís permanent, bàsic perquè els interessats es puguin integrar i obtenir una plena seguretat jurídica. Si amb la llei 4/2000 n'hi havia prou amb dos anys de residència per a poder demanar l'anomenada regularització per "arrelament", ara en caldran cinc. I per a aconseguir la regularització definitiva o permanent caldrà que els cinc anys de permisos temporals siguin continus. Per últim, la nova llei restringeix les garanties i la tutela judicial de les persones contra les quals hi hagi una ordre d'expulsió.

L'únic aspecte de la ja derogada 4/2000 que el govern ha aplicat és el de regularització extraordinària que, tal com s'ha denunciat aquests dies, s'ha fet amb criteris totalment diferents segons la província on es presentava la sol·licitud. Com que les crítiques rebudes són moltes, el govern revisarà d'ofici seixanta mil denegacions. En canvi, tirarà endavant el pla "Greco" (programa d'actuació d'estrangeria), molt definit en l'àmbit policíac, però que en el de la integració només és un recull de bones intencions sense dotació pressupostària.

En resum, si fa un any teníem, ni que fos tardana, una llei necessària que facilitava la integració i la seguretat jurídica de la gent vinguda de fora de la Comunitat Europea que viuen i treballen entre nosaltres, ara en tenim una altra que dificulta l'obtenció del permís de treball i de residència permanent i que deixa sense drets els qui mai no han pogut aconseguir papers o que els tenen caducats. Una cosa ben diferent de la que va decidir per unanimitat fa tres anys el Congrés dels Diputats, quan, després d'estudiar la situació de la immigració i d'escoltar les ONG, associacions i sindicats, va aprovar amb el consens de tothom una nova llei.

Xavier Rius-Sant, periodista

citats resoltes) i Madrid (amb 51.099), les sol·licituds denegades varien molt: a Barcelona se n'ha denegat un 71% mentre que a Madrid només n'han rebutjat un 17,4%.

Elena Molina, assessora d'immigració del Centre d'Informació al Treballador Estranger de CCOO de Barcelona, afirma que una de les causes de l'alt percentatge de sol·licituds denegades a Barcelona pot ser que "aquí s'hi ha presentat molta gent, tot i saber que no complien els requisits que la llei demanava per la regularització, com ara demostrar l'estada a Espanya des d'abans del juny de 1999". Però també és segur, afegeix Molina, "que aquí la Delegació de Govern ha filat molt prim, mentre que en altres llocs s'han fet els ulls grossos".

Al capdavant, diu Carles Campuzano, el fet "és que no s'ha aconseguit fer cau i net amb la situació irregular d'un gran

nombre d'estrangers sense papers que hi havia". Als Països Catalans, després d'aquesta regularització "frustrada", quedaran un mínim de 42.719 estrangers sense documentació (aquells que se'ls ha denegat la regularització), dels quals 35.000 són a la demarcació de Barcelona.

De fet, la regularització ha estat tan poc efectiva que la mateixa reforma de la llei ja preveu una "repeca" per a aquells que van tramitar la regularització però no van demostrar que eren a Espanya des d'abans de juny de 1999. Això, segons Elena Molina, solucionarà problemes a molts immigrants però és una proposta paradoxal "perquè aquells que van fer la sol·licitud, tot i saber que no podien ser admesos, ara seran regularitzats". Què faran, en canvi, aquells immigrants que, fent cas dels assessors, no ho van intentar perquè no complien els requisits?

El perill, segons Carles Campuzano, és que s'aboqui aquesta gent a una situació d'irregularitat: "Creu el govern espanyol que té la capacitat material, política i moral per expulsar 30.000 immigrants. Què farà si els declara il·legals? Condemnar-los a vagarejar pels carrers i abocar-los a triar entre dues opcions: treballar en l'economia submergida o submergir-se en la delinqüència".

El vice-degà del Col·legi d'Advocats de Barcelona, Joan Maria Xiol, que ha ofert la col·laboració d'aquesta institució per solucionar els problemes que produeixen les demandes de les regularitzacions, opina d'una manera semblant: "En una societat com la nostra, és preferible tenir immigrants legalitzats que il·legals, perquè això provoca més il·legalitat".

Àlex Milian